

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 242/03-25

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 25. februára 2004 v senáte zloženom z predsedu Jána Lubyho a zo sudcov Jána Auxta a Juraja Horvátha prerokoval prijatú sťažnosť J. Š., bytom K., A. Š., M. Š. a Ing. H. Š., všetci bytom N. S., zastúpených advokátom JUDr. R. B., K., vo veci porušenia ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Košice - okolie v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 994/94 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo J. Š., A. Š., M. Š. a Ing. H. Š. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Košice - okolie v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 994/94 p o r u š e n é b o l o .

2. Okresnému súdu Košice - okolie v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 994/94 p r i k a z u j e k o n ať bez zbytočných prietáhov.

3. J. Š. p r i z n á v a primerané finančné zadosťučinenie v sume 40 000 Sk (slovom Štyridsaťtisíc slovenských korún), ktoré mu je Okresný súd Košice - okolie povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. A. Š. p r i z n á v a primerané finančné zadosťučinenie v sume 40 000 Sk (slovom Štyridsaťtisíc slovenských korún), ktoré jej je Okresný súd Košice - okolie povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

5. M. Š. p r i z n á v a primerané finančné zadosťučinenie v sume 40 000 Sk (slovom Štyridsaťtisíc slovenských korún), ktoré mu je Okresný súd Košice - okolie povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

6. Ing. H. Š. p r i z n á v a primerané finančné zadosťučinenie v sume 40 000 Sk (slovom Štyridsaťtisíc slovenských korún), ktoré jej je Okresný súd Košice - okolie povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

7. Okresný súd Košice - okolie je povinný uhradiť J. Š., A. Š., M. Š. a Ing. H. Š. trovy konania spolu vo výške 28 384 Sk (slovom Dvadsaťosemtisícristoosemdesiatštyri slovenských korún) do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu na účet advokáta JUDr. R. B., K.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. novembra 2003 doručená sťažnosť J. Š., A. Š., M. Š. a Ing. H. Š. (ďalej len „sťažovatelia“), ktorou namietajú porušenie ich základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Košice - okolie (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 994/94.

Ústavný súd uznesením č. k. IV. ÚS 242/03-12 zo 17. decembra 2003 prijal sťažnosť sťažovateľov podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie.

Predseda okresného súdu vo svojom vyjadrení k sťažnosti zo 6. februára 2004 okrem iného uviedol, že

„Predmetom konania vo veci 8 C 994/94 je určenie povinnosti vykonať na vlastné náklady opatrenia podľa znaleckého posudku na zabránenie poškodenia a zosunu nehnuteľnosti žalobcov. Vo veci s prihliadnutím na predmet konania bolo vykonané rozsiahle dokazovanie a to výsluchom účastníkov, ohliadkou na mieste samom, ako aj následným znaleckým dokazovaním a to znalcom z odboru stavebníctva. Znalecký posudok po jeho vypracovaní na základe uznesenia zo dňa 25. 2. 1999 bol tunajšiemu súdu doručený 18. 11. 1999, ktorý bol následne za účelom oboznámenia sa so znaleckým posudkom účastníkom doručený. Podaním zo dňa 22. 2. 2000 žiadali navrhovatelia predĺženie lehoty na vyjadrenie k znaleckému posudku a zároveň oznámili súdu, že ukončili právne zastúpenie právnym zástupcom JUDr. S. a zároveň splnomocnili v predmetnej veci Mgr. V. K. K znaleckému posudku doručili vyjadrenie dňa 7. 3. 2000, ktoré bolo krátkou cestou na pojednávaní dňa 14. 3. 2000 doručené protistrane za účelom zaujatia stanoviska. Zároveň bolo vo veci vyúčtované znalečné znalcovi Doc. Ing. C.. Vo veci bol určený termín pojednávania na deň 5. 9. 2000, kde v rámci oboznamovania sa so znaleckým posudkom, keďže z písomného stanoviska navrhovateľov nebolo zrejmé, čo konkrétne namietajú v znaleckom posudku, protokolované otázky na znalca, na ktoré žiadali navrhovatelia znalca vypočúť. Na uvedené pojednávanie sa nedostavila odporkyňa, pričom z úradného záznamu zo dňa 5. 9. 2000, ktorý bol s dcérou žalovanej spísaný, táto neúčast' ospravedlňovala z dôvodov zdravotných problémov jej matky s tým, že písomným podaním oznámi, kedy dôjde k zlepšeniu zdravotného stavu jej matky za účelom určenia termínu pojednávania. Spis bol daný na lehotu za účelom dôjdenia stanoviska žalovanej ohľadne jej zdravotného stavu a možnej účasti na pojednávaní. Je pravdou, že v uvedenej veci od

septembra 2000 nebol určený termín pojednávania, vec bola opakovane na lehote a následne zrejme aj nedopatrením prejednávajúcej sudkyne došlo k opomenutiu v predmetnej veci konať, pričom predpokladám, že dôvodom tohto opomenutia bola predovšetkým tá skutočnosť, že v uvedenom období bola opakovane PN, súd konal urgentne vo veciach, ktoré sa viedli ako veci sťažnostné, prípadne aj v ďalších veciach a to vzhľadom na množstvo vecí v senáte, čo činí približne asi 500 vecí aj v uvedenom období.“

Preskúmaním doterajšieho postupu okresného súdu ústavný súd z vyžiadaného spisu sp. zn. 8 C 994/94 zistil, že v predmetnej veci od 6. októbra 1994, keď bola okresnému súdu doručená žaloba sťažovateľov, boli vykonané tieto úkony:

Dňa 10. mája 1995 okresný súd vyzval žalovanú, aby sa vyjadrila k žalobe, a 17. mája 1995 vyzval sťažovateľov na zaplatenie súdneho poplatku, ktorý bol zaplatený 31. mája 1995. Dňa 5. júna 1995 bolo vyjadrenie žalovanej doručené okresnému súdu.

Dňa 5. júna 1996 okresný súd určil termín pojednávania na 14. jún 1996, ktoré bolo odročené na neurčito „z dôvodu príkazu námestníka Krajského súdu v Košiciach“. Dňa 15. októbra 1996 okresný súd určil termín pojednávania na 12. november 1996 a 22. októbra 1996 vyzval právnu zástupkyňu žalovanej na predloženie dokladov o vlastníctve. Dňa 12. novembra 1996 bolo pojednávanie odročené na neurčito za účelom vykonania ohliadky na mieste samom. Právna zástupkyňa žalovanej doručila 25. novembra 1996 vyjadrenie okresnému súdu.

Dňa 2. marca 1998 okresný súd určil termín ohliadky na mieste samom na 20. marec 1998. Dňa 29. apríla 1998 doručil okresnému súdu podanie právny zástupca sťažovateľov a 6. mája 1998 doručila podanie právna zástupkyňa žalovanej.

Dňa 25. februára 1999 okresný súd nariadil znalecké dokazovanie znalcom Ing. F. C. Dňa 30. apríla 1999 znalec oznámil okresnému súdu, že pre vypracovanie znaleckého posudku je potrebné vykonať pozorovanie v trvaní jedného až šiestich mesiacov. Dňa 18. novembra 1999 znalec doručil okresnému súdu znalecký posudok a vyúčtovanie

odmeny za znalecký posudok. Dňa 22. novembra 1999 okresný súd vyzval účastníkov, aby sa vyjadrili k znaleckému posudku. Dňa 8. decembra 1999 doručila okresnému súdu vyjadrenie k znaleckému posudku právna zástupkyňa žalovanej. Dňa 31. januára a 3. februára 2000 okresný súd urgoval sťažovateľov, aby predložili vyjadrenie k znaleckému posudku.

Dňa 22. februára 2000 sťažovatelia žiadali okresný súd o predĺženie lehoty na predloženie vyjadrenia k znaleckému posudku. Dňa 24. februára 2000 okresný súd určil termín pojednávania na 14. marec 2000. Dňa 7. marca 2000 doručil právny zástupca sťažovateľov vyjadrenie k znaleckému posudku. Dňa 14. marca 2000 sa konalo pojednávanie v neprítomnosti sťažovateľov v 1. a 2. rade, na ktorom okresný súd vykonal dokazovanie výsluchom účastníkov konania. Pojednávanie odročil na neurčito za účelom vyžiadania vyjadrenia žalovanej k námietkam sťažovateľov k podanému znaleckému posudku. Právna zástupkyňa žalovanej doručila 21. marca 2000 okresnému súdu požadované vyjadrenie. Dňa 12. júna 2000 okresný súd určil termín pojednávania na 5. september 2000, ktoré sa konalo v neprítomnosti sťažovateľa v 1. rade a na ktorom sťažovatelia vzniesli námietky k znaleckému posudku a žiadali znalca, aby sa vyjadril konkrétnejšie k ich námietkam. Pojednávanie bolo odročené na neurčito. Dňa 12. septembra 2000 sťažovatelia navrhli okresnému súdu, aby ustanovil znalca z odboru mechaniky zemín a geológie.

Dňa 29. septembra 2003 okresný súd zaslal podanie sťažovateľov na vyjadrenie znalcovi a určil termín pojednávania na 24. november 2003. Znalec vyjadrenie doručil okresnému súdu 24. novembra 2003. Toho istého dňa sa konalo pojednávanie v neprítomnosti sťažovateľov v 1., 2. a 4. rade za účasti znalca, na ktorom bol daný návrh právneho zástupcu sťažovateľov na vykonanie kontrolného znaleckého dokazovania. Pojednávanie bolo odročené za účelom, aby sa účastníci konania vyjadrili ku skutočnostiam predneseným znalcom a kontrolnému znaleckému dokazovaniu. Dňa 3. decembra 2003 právna zástupkyňa žalovanej doručila okresnému súdu vyjadrenie. Dňa 9. decembra 2003 sťažovatelia doručili okresnému súdu žiadosť o predĺženie lehoty na formulovanie otázok pre znalca o tridsať dní.

Dňa 20. januára 2004 doručil právny zástupca sťažovateľov návrh na vykonanie kontrolného dokazovania a 21. januára 2004 ho okresný súd vyzval, aby špecifikoval návrhy sťažovateľov v zmysle ich žiadosti z 9. decembra 2003.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich vyjadreniami, ako aj obsahom súdneho spisu okresného súdu sp. zn. 8 C 994/94 dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Sťažovatelia sa svojou sťažnosťou domáhajú vyslovenia porušenia svojho základného práva upraveného v čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého „Každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov...“.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „odstránenie stavu právnej neistoty je podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov“ (I. ÚS 24/03, II. ÚS 66/03, IV. ÚS 15/03), pričom „tento účel možno zásadne dosiahnuť právoplatným rozhodnutím. Nestačí, že štátny orgán vo veci koná. K vytvoreniu stavu právnej istoty preto dochádza až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní okresného súdu vedenom pod sp. zn. 8 C 994/94 došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (II. ÚS 813/00, I. ÚS 20/02, III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02) ústavný súd zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3).

Pri vyhodnotení doterajšieho konania vo veci vedenej pod sp. zn. 8 C 994/94 podľa troch označených základných kritérií ústavný súd dospel k týmto záverom:

1. Predmetom konania na okresnom súde je žaloba o určenie povinnosti vykonať primerané opatrenia na odvrátenie hroziacej škody. Ústavný súd konštatuje, že ide o vec, ktorá zo skutkového ani z právneho hľadiska nevykazuje črty mimoriadnej náročnosti, i keď rozhodovanie okresného súdu v tomto konkrétnom prípade závisí od posúdenia skutočností, na ktoré treba odborné znalosti, a preto bolo nutné nariadiť znalecké dokazovanie. Výklad a používanie právnej úpravy obsiahnutej najmä v Občianskom zákonníku boli a sú stabilizované v pomerne rozsiahlej judikatúre všeobecných súdov, kde je upravená aj metodika postupu všeobecných súdov v týchto veciach. Aj keď ide o konanie, ktoré je svojou povahou náročnejšie na dokazovanie - zistenie skutkového stavu potrebného na rozhodnutie o merite veci, ústavný súd vychádzajúc zo samotnej dĺžky konania, jeho priebehu a doteraz dosiahnutých výsledkov konštatuje, že nezistil také okolnosti, ktoré by zdôvodňovali takmer desaťročný priebeh konania jeho zložitou. Napokon ani okresný súd vo svojom vyjadrení nenamietal skutkovú a právnu zložitú danú veci.

2. Správanie účastníka je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. V danom prípade ide o vec, v ktorej je každý účastník povinný postupovať podľa § 6 a § 120 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) a vyvíjať všetko úsilie na súčinnosť so súdom tak, aby súd mohol o uplatnenej ochrane rozhodnúť v súlade so zákonom. Ústavný súd z preskúmaného spisu zistil, že samotní s'ťažovatelia, resp. ich právni zástupcovia čiastočne prispeli k vzniku priet'ahov v konaní, konkrétne tým, že pri podaní návrhu na začatie konania nezaplatili súdny poplatok, čím si nesplnili poplatkovú povinnosť podľa § 5 ods. 1 písm. a) zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“), ktorá im vznikla v zmysle citovaného ustanovenia podaním žaloby. Súdny poplatok zaplatili až 31. mája 1995 na základe výzvy súdu. Na ich ťarchu možno pripísať aj to, že až po výzvach okresného súdu z 31. januára 2000

a 3. februára 2000 oznámili 22. februára 2000 okresnému súdu, že nemajú pripravené písomné stanovisko k znaleckému posudku, hoci ten bol doručený ich právnenému zástupcovi ešte 26. novembra 1999, a súčasne požiadali aj o predĺženie lehoty na jeho predloženie. Sťažovatelia zaslali okresnému súdu stanovisko k znaleckému posudku až 7. marca 2000. Dňa 9. decembra 2003 sťažovatelia požiadali okresný súd o predĺženie lehoty na vyjadrenie o 30 dní, pričom vyjadrenie doručili až 20. januára 2004.

Ústavný súd zistil, že sťažovatelia v 1. a 4. rade neboli prítomní na pojednávaní 12. novembra 1996, sťažovatelia v 1., 2. a 5. rade neboli prítomní na pojednávaní 14. marca 2000, sťažovateľka v 1. rade nebola prítomná na pojednávaní 5. septembra 2000 a sťažovatelia v 1., 2. a 4. rade neboli prítomní na pojednávaní 24. novembra 2003. Túto skutočnosť ústavný súd nevyhodnotil v neprospech sťažovateľov, pretože na týchto pojednávaniach okresný súd vykonával dokazovanie, a teda neprítomnosť sťažovateľov na uvedených pojednávaniach nemala vplyv na celkovú dĺžku konania.

3. Tretím hodnotiacim kritériom, uplatnením ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu základného práva sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, bol postup okresného súdu.

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vychádza z § 6 OSP, ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého akonáhle sa konanie začalo, postupuje v ňom súd zásadne bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Sudca je podľa § 117 ods. 1 OSP povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov.

Ďalšia významná povinnosť pre sudcu vyplýva z § 119 ods. 1 OSP, podľa ktorého sa pojednávanie môže odročiť len z dôležitých dôvodov, ktoré sa musia oznámiť. Ak sa pojednávanie odročuje, predseda senátu spravidla oznámi deň, kedy sa bude konať nové pojednávanie.

Postup okresného súdu nesvedčí o tom, že by svoju činnosť organizoval v súlade s povinnosťami uloženými mu v citovaných ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku.

Ústavný súd zistil, že k zbytočným priet'ahom došlo najmä pre nečinnosť okresného súdu bez akejkoľvek zákonnej prekážky od 6. októbra 1994, keď bol podaný návrh sťažovateľov, do 10. mája 1995, keď vyzval žalovanú, aby sa vyjadrila k žalobe (nečinnosť viac ako 7 mesiacov). Taký jednoduchý úkon mal okresný súd spolu aj s výzvou na zaplatenie súdneho poplatku (17. mája 1995) pri svojej väčšej sústredenosti vykonať ihneď po doručení návrhu. Ďalej bol okresný súd vo veci nečinný v období od 5. júna 1996, keď určil termín prvého pojednávania na 14. jún 1996 (pojednávanie sa neuskutočnilo a bolo odročené na neurčito), až do 15. októbra 1996, keď bol určený termín pojednávania na 12. november 1996 (nečinnosť viac ako 4 mesiace). Okresný súd bol vo veci nečinný tiež v čase od 12. novembra 1996, keď odročil pojednávanie za účelom vykonania ohliadky, až do 2. marca 1998, keď určil termín ohliadky na mieste samom (nečinnosť viac ako 15 mesiacov), a ďalej v období od 12. septembra 2000, keď mu bol doručený návrh sťažovateľov na ustanovenie znalca, až do 19. septembra 2003, keď určil termín pojednávania a doručil znalcovi na vyjadrenie podanie sťažovateľov (nečinnosť viac ako 36 mesiacov). Vzťah medzi postupmi a konaním sťažovateľov a nečinnosťou okresného súdu svedčí o podstatne významnejšom podiele okresného súdu na zbytočných priet'ahoch.

Ústavný súd konštatoval, že prebiehajúce konanie je stále na súde prvého stupňa bez rozhodnutia vo veci samej napriek tomu, že od podania žaloby uplynula doba takmer 10 rokov. Táto zdĺhavosť konania okresného súdu nemôže byť podľa ústavného súdu ničím ospravedlniteľná.

V súlade s medzinárodným štandardom uplatňovania Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd platí, že nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť súdne konanie, nezabavuje štát zodpovednosti za zbytočné prietahy v súdnom konaní (III. ÚS 17/02). Námietka pretrvávajúceho vysokého nápadu vecí a v tejto súvislosti neprimeraného zaťaženia sudcov pri vybavovaní agendy nemá povahu okolnosti, ktorá by vylučovala alebo znižovala zodpovednosť súdu za rozhodnutie vo veci občana, ktorý sa naň obrátil. Tieto okolnosti ústavný súd nezohľadňuje v súvislosti s pozitívnym záväzkom štátu zabezpečiť právo občana na súdne konanie bez zbytočných prietahov, preto obranu okresného súdu spočívajúcu vo veľkom počte nevybavených vecí a nedostatočnom personálnom obsadení, v dôsledku čoho nie je možné vo všetkých veciach konať plynulo a bez zbytočných prietahov, v tomto smere neakceptoval.

Vychádzajúc zo samotnej dĺžky konania, jeho doterajšieho priebehu a z dosiahnutých výsledkov preto ústavný súd uzavrel, že v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 8 C 994/94 bolo porušené základné právo sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

III.

Podľa čl. 127 ods. 2 druhej vety ústavy ak porušenie práv alebo slobôd podľa ods. 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Keďže k porušeniu základného práva sťažovateľov došlo nečinnosťou okresného súdu, ústavný súd mu prikázal vo veci konať bez zbytočných prietahov.

Vzhľadom na to, že ústavný súd rozhodol o porušení základného práva sťažovateľov, zaoberal sa aj ich žiadosťou o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde „Ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha“. Z ustanovenia § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde vypláva, že primerané finančné zadosťučinenie má povahu náhrady nemajetkovej ujmy vyjadrenej v peniazoch.

Sťažovatelia vo svojej sťažnosti žiadali aj priznanie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 200 000 Sk pre každého z nich z dôvodov uvedených v ich sťažnosti.

Podľa názoru ústavného súdu prichádza v tomto prípade do úvahy priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, ktoré je peňažnou protihodnotou utrpenej nemajetkovej ujmy (napr. I. ÚS 15/02, IV. ÚS 84/02), a je nevyhnutné na dovŕšenie ochrany základného práva sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Vzhľadom na celkovú dĺžku konania okresného súdu, ktoré je na ňom vedené pod sp. zn. 8 C 994/94, ale berúc tiež do úvahy konkrétne okolnosti prípadu a nie zanedbateľný podiel sťažovateľov na celkových prieťahoch, ako aj skutočnosť, že konanie vo veci nebolo do rozhodnutia ústavného súdu právoplatne skončené, ústavný súd považoval priznanie sumy 40 000 Sk pre každého zo sťažovateľov za primerané finančné zadosťučinenie podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd priznal sťažovateľom (§ 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde) úhradu trov konania vo výške 28 384 Sk (slovom Dvadsaťosemtisícristoosemdesiatštyri slovenských korún) z dôvodu trov ich právneho zastúpenia. Ústavný súd priznal právnemu zástupcovi úhradu za osem úkonov právnej služby (príprava a prevzatie veci, písomné vyhotovenie sťažnosti), pričom náhradu za jeden úkon právnej služby priznal vo výške 4 270 Sk (základom pre výpočet výšky úhrady za úkon právnej služby bola nominálna mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky v prvom polroku 2002 vo výške 12 811 Sk

[§ 1 ods. 3, § 13 ods. 8, § 16 ods. 1 písm. a) a c) a § 25 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 163/2002 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb]. Ďalej ústavný súd priznal právnenému zástupcovi sťažovateľov osemkrát náhradu režijného paušálu po 128 Sk. Základná sadzba tarifnej odmeny bola však znížená podľa § 17 ods. 2 cit. vyhlášky o 20 %, pretože išlo o spoločné úkony pri zastupovaní viacerých osôb.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod „právoplatnosťou rozhodnutia“ uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. februára 2004